

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 64/01-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2001 prerokoval ústavnú sťažnosť D. K., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B. B., ktorou namietal porušenie základného práva priznaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 druhou vetou a čl. 13 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 24 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 9 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 25 ods. 2, čl. 35 a čl. 19 v spojení s čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 24 ods. 1, čl. 35 a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky vo veciach personálnych č. 126 z 12. apríla 2001 v časti, v ktorej sa zamietá žiadosť sťažovateľa o prepustenie zo služobného pomeru, a takto

r o z h o d o l :

Konanie o ústavnej sťažnosti D. K. z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2001 doručená ústavná sťažnosť D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B. B., ktorou namietal, že rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky vo veciach personálnych č. 126 z 12. apríla 2001 (v časti, v ktorej sa zamietá jeho

žiadost' o prepustenie zo služobného pomeru) došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života; podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky na ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny a práva na starostlivosť o deti a ich výchovu; podľa čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 druhej vety a čl. 13 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 24 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 9 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 25 ods. 2, čl. 35 a čl. 19 v spojení s čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky; podľa čl. 24 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručujúcej slobodu myslenia a svedomia; podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť; a tiež podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Predtým, ako ústavný súd rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, bolo mu 30. júla 2001 doručené podanie jeho právneho zástupcu o späťvzatie ústavnej sťažnosti, v ktorom uviedol: „Vzhľadom na skutočnosť, že opätovnej žiadosti nášho klienta o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka bolo personálnym rozkazom ministra obrany číslo 201 zo dňa 26. júna 2001 vyhovené, berieme návrh vo vyššie uvedenej veci späť.“ Ústavnému súdu bola tiež doručená kópia výpisu z rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) číslo 201 z 26. júna 2001, ktorým bol sťažovateľ podľa ustanovenia § 21 ods. 1 písm. d) zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov dňom 30. júla 2001 odvolaný z doterajšej funkcie a podľa ustanovenia § 32 ods. 2 písm. a) uvedeného zákona prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 31. júla 2001.

II.

Podľa § 54 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“): „Ak sťažovateľ vezme svoju ústavnú sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví. To neplatí, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa z dôvodov hodných osobitného zreteľa.“

Ako už ústavný súd vyslovil vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 38/96: „Zákon teda umožňuje iba fyzickej alebo právnickej osobe, aby vzala späť ústavnú sťažnosť alebo podnet, pričom aj v konaní o takých konaniach ponecháva ústavnému súdu možnosť úvahy, či záujem o ochranu ústavnosti nie je dôležitejší než rozhodnutie predkladateľa návrhu vziať návrh späť.“ V uznesení sp. zn. II. ÚS 62/98 ústavný súd vyslovil: „Dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 54 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov sú konkrétne okolnosti, ktoré sú v príčinnej súvislosti s uplatnením ústavou priznaného práva alebo slobody. Za zreteľa hodný dôvod v prípade prijatého podnetu považoval ústavný súd skutočnosť, že jeho predmetom je ústavné právo na vzdelanie, ktoré sa netýka len dvojstranného právneho vzťahu medzi konkrétnym navrhovateľom a konkrétnou vysokou školou, ale postup pri prijímaní uchádzačov o štúdium na vysokej škole sa týka všetkých potencionálnych uchádzačov na všetkých vysokých školách.“

V prejednávacom prípade namietal sťažovateľ porušenie svojho práva na súkromný a rodinný život, práva na starostlivosť o deti a ich výchovu, na slobodu myslenia a svedomia, slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj práva podnikateľ a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Vzhľadom na predmet ústavnej sťažnosti (spojený s vydaním rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky vo veciach personálnych) však tento vyvoláva len individuálne následky výlučne pre osobu v ňom označenú. Nakoľko (a v dôsledku uvedeného) ústavný súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepripustenie späťvzatia ústavnej sťažnosti, súhlasil s jej späťvzatím a konanie o nej zastavil.